

ת"פ 22875/07/16 - מדינת ישראל נגד לירן יוסף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 22875-07-16 מדינת ישראל נ' יוסף
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לירן יוסף

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד ליה הרצוג

ב"כ הנאשם: עו"ד דורון ברקת

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

עובדות כתב האישום והמענה:

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירה של דרישה באיומים או בכוח של רכוש לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין ועבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

2. על פי החלק הכללי לכתב האישום, מספר חודשים עובר ליום 30.8.15 רכש י ב (להלן: "**המתלונן**") מכשיר טלפון נייד (להלן: "**הטלפון**") מאביו של הנאשם. המתלונן לא שילם לאביו של הנאשם את מלוא הסכום בעבור הטלפון.

3. על פי עובדות כתב האישום ביום 30.8.15 בשעה 11:00 או בסמוך לכך פגש הנאשם את המתלונן בחנות הנמצאת ברחוב החשמל 8 בתל אביב (להלן: "**החנות**"). הנאשם חסם את דלת היציאה מהחנות, דרש מהמתלונן שישלם את הכסף שהוא חייב לאביו, ואמר כי לא יאפשר את יציאת המתלונן מהחנות עד שלא יקבל את הכסף. באותן נסיבות תקף הנאשם את המתלונן שלא כדין, ובניגוד להסכמתו, בכך שהכה בו באגרופים בצלעות והטיח אותו בקיר מספר פעמים. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן שברים מרובים בצלעות שמאל 5-9, חלקם עם תזוזה

עמוד 1

משמעותית, והמתלונן נדרש להכנסת נקז חזה ואושפז למשך שישה ימים. לאחר התקיפה לקח הנאשם 2,600 ₪ אשר היו בארנקו של המתלונן.

4. על פי כתב האישום, הנאשם המשיך לאיים על המתלונן ודרש ממנו כספים נוספים. מאחר ולא היה ברשות המתלונן סכום כסף נוסף, נסעו הנאשם והמתלונן אל משרד עורך דינו של המתלונן ברחוב התע"ש 4 ברמת גן (להלן: "המשרד"), שעה שהנאשם המתין מחוץ למשרד ניגש המתלונן למשרד עורך הדין וביקש ממנו המחאה על סך 2,000 ₪ אותה העביר לנאשם (להלן: "הצ'ק").

5. בגין המעשים המתוארים הואשם הנאשם בדרישת כסף באיומים ובכוח, בתקיפת המתלונן שלא כדין וללא הסכמתו וגרימת חבלה חמורה. כמו כן, הואשם הנאשם בכך שנשא ונטל את כספו של המתלונן ללא הסכמתו ושלא כדין, כאשר בכוונתו בשעת הנטילה לשלול אותו שלילת קבע.

6. במענהו לכתב האישום הודה הנאשם בנוכחותו בזמן ובמקום, אולם טען כי לא הופעלה אלימות, כי אין המדובר בגניבה וכי "הכל היה בהסכמה" (עמ' 3, ש' 9 לפרוטוקול). עוד ציין כי הנאשם והמתלונן נסעו יחדיו לעורך הדין של המתלונן, והוסיף כי הוא אוחד בתצהיר של העדה הראשית הרוצה לבוא ולהעיד לטובת הנאשם, וכי בכוונתו לזמן עדי הגנה נוספים שיכולים להעיד על כך.

עיקר הראיות

7. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלונן, סיגל לוי (להלן: "סיגל"), המוכרת בחנות אשר נכחה בעת האירוע ורס"ר סאמר מוסא (להלן: "השוטר מוסא"). השוטר מוסא גבה מסיגל את הודעתה בחנות (ת/8) וביצע פעולות נוספות וביניהן חקירת הנאשם (ת/2), גביית הודעתו השנייה של המתלונן (ת/7), עריכת העימות בין הנאשם למתלונן (ת/3). כמו כן, באמצעות השוטר מוסא הוגשו מזכרים אשר עולה מהם כי ניסה לאתר את סרטוני המצלמות בחנות (המזכרים סומנו בשגגה ת/6, ת/7 ועתה יסומנו ת/6א, ת/7א בהתאמה). בנוסף, העידו עו"ד בנימין קציר (להלן: "עו"ד קציר"), אשר בתקופה הרלוונטית ייצג את הנאשם בהליכי פש"ר וד"ר ישראל קוזניץ, רופא ניתוחי חזה ולב מבית חולים בלינסון (להלן: "ד"ר קוזניץ") אשר טיפל במתלונן במהלך אשפוזו וכן הוגשו תעודות רפואיות של המתלונן (ת/5). עוד הוגשה הודעתו הראשונה של המתלונן (ת/6).

8. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם וכן הוגשו הראיות הבאות: מסמך ממנו עולה כי צו כינוס בהליכי פש"ר בעניינו של המתלונן משנת 2010 בוטל עקב ניצול לרעה (נ/1) בשנת 2014, מסמך הנושא את הכותרת "מכתב התחייבות" ובו מפורטות ההסכמות בין המתלונן לאביו של הנאשם באשר לרכישת הטלפון (נ/2), המסמך "מכתב התחייבות" הכולל גם את העמוד השני בדבר התחייבות המתלונן לממן טיול להונגריה עבור אביו של הנאשם עד סוף חודש אוקטובר (נ/4) ותמונות החנות (נ/3).

העובדות שאינן שנויות במחלוקת והסוגיות הדורשות הכרעה

עמוד 2

9. מבחינת הראיות ומענה הנאשם לכתב האישום עולה כי ישנן עובדות שאינן שנויות במחלוקת. כך עולה כי אין חולק שהמתלונן פנה לאביו של הנאשם וביקש כי ירכוש עבורו טלפון סלולרי בסך של 3,300 ₪ (נ/2). אין חולק שהמתלונן התחייב להשיב לאביו של הנאשם את הכסף עבור הטלפון בתשלומים, ואף אין חולק כי התחייב לפצותו גם על דרך של נסיעה לחו"ל. עוד אין חולק כי עובר למועד האירוע, לא שילם המתלונן עבור הטלפון כפי שהתחייב, הגם ששילם חלק מהסכום (לגבי גובה הסכום ששולם עד למועד האירוע חלוקים הצדדים). בנוסף אין חולק כי הנאשם והמתלונן נפגשו באקראי בחנות, ובאותו מועד הורה הנאשם למתלונן להשיב את הכסף בעבור הטלפון ואף התקשר למשטרה. (ראו לעניין זה עדות הנאשם, המתלונן וסיגל). כן אין חולק כי הנאשם מנע מהמתלונן לצאת מהחנות. הצדדים אף אינם חלוקים באשר לכך שבמהלך האירוע קיבל הנאשם לידיו סך של 4,600 ₪, סך של 2,600 בחנות ו- 2,000 ₪ נוספים בצ'ק מאת עורך הדין של המתלונן (ת/1) למשרדו הוסע המתלונן על ידי הנאשם.

10. השאלות הדורשות הכרעה במקרה זה הן כדלקמן:

א. האם תקף הנאשם את המתלונן והאם הנאשם הוא זה אשר גרם למתלונן חבלה חמורה. בהקשר זה האם מתקיימים אצל הנאשם כלל רכיבי העבירה;

ב. האם הנאשם הוא בגדר מי שגנב מהמתלונן את הכספים, בשים לב לרכיבי העבירה וטענת ההגנה בדבר הסכמת המתלונן להעברת הכספים, לצד הטענה לפיה המאשימה לא הוכיחה העדר קיומה של תביעת זכות בתום לב בראי חובו של המתלונן לאביו של הנאשם;

ג. האם עבר הנאשם עבירה של דרישת דבר ערך באיומים או בכוח בכוונה לגנבו, בשים לב לטענת ההגנה לפיה לא הופעל על ידי הנאשם כל איום, והטענה להעדר כוונה לגנוב על בסיס הטענות המפורטות בסעיף ב' לעיל;

תקיפה הגורמת חבלה חמורה

11. סעיף 333 לחוק העונשין קובע כך: "**החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים**". בע"פ 3729/12 **דאוויאת נגד מדינת ישראל** (24.2.2014) הבהיר כבוד השופט מלצר:

"מלשון הסעיף עולה כי מדובר בעבירת תוצאה שאיננה דורשת יסוד נפשי מיוחד, אלא רק יסוד עובדתי מיוחד - התקיימות התוצאה. נבאר: (א) היסוד העובדתי של העבירה של חבלה חמורה הוא הרכיב ההתנהגותי - חבלה;היות החבלה שלא כדין - מהווה נסיבה...עבירה זו מיוחדת בכך שלצורך התקיימות היסוד העובדתי שלה נדרש כי כתוצאה מהרכיב ההתנהגותי (החבלה) תיגרם חבלה חמורה לקורבנו של מבצע העבירה... (ב) ... היסוד הנפשי של עבירת החבלה החמורה הוא מחשבה פליליתכלומר היסוד הנפשי הנדרש להתקיימות העבירה הוא מודעות לרכיב ההתנהגותי ופזיזות ביחס לתוצאה (קרי - אדישות, או קלות דעת) כלפי התרחשות התוצאה בעקבות הרכיב ההתנהגותי (עיינו: יעקב קדמי "הדין בפלילים: חוק העונשין הדין בראי הפסיקה" 189 (2012))."

באשר ליסוד הנפשי, ראו ע"פ 2619/14 **שעשוע נגד מדינת ישראל** (30.11.2014):

"הוכחת היסוד הנפשי נעשית ככלל על דרך של הסתמכות על חזקות שבעובדה, הנדרשות למעשה כראיות נסיבתיות". (ר' גם ת"פ (מחוזי חי') 13423-10-14 **מדינת ישראל נ' וייצמן** (6.12.2016)).

12. במקרה הנדון אין חולק כאמור כי הנאשם והמתלונן נפגשו באקראי בחנות וכי באותו היום, מספר שעות לאחר המפגש, הובהל המתלונן לבית החולים כשבגופו חבלות בדמות שברים בצלעות והוא אף נדרש להכנסת נקז חזה כמפורט בתעודות הרפואיות (ת/5). עוד אין חולק, וכך לגרסת הנאשם עצמו, כי לא נתן למתלונן לצאת מהחנות ואף הדף אותו בעת שניסה לצאת. בראי האמור, נבחן את גרסאות המתלונן, הנאשם ויתר העדים והראיות הרלבנטיות להוכחת ביצועה של העבירה.

13. **בת/6** הודעתו הראשונה במשטרה מיום 6.9.15 מסר המתלונן: **"...פגשתי את הבן שלו בחנות כשלקחתי מים ואז הוא אמר לי שאני לקחתי מאבא שלו מכשיר ולא שילמתי ואז הוא התחיל לתקוף אותי, אמרתי לו בוא נצא החוצה ונסדיר את זה והוא לא נתן לי לצאת מהחנות, תפס לי את הגוף ודחף אותי לרצפה וריתק אותי, משך לי את היד. אחרי זה יצאנו החוצה ועברנו לחנות השנייה"** (עמ' 1, ש' 9-6). באותה ההודעה אף מסר כי לאחר שיצאו מהחנות נכנסו לחנות השנייה, הנאשם לא ויתר על החוב וחסם יציאתו גם משם (עמ' 1, ש' 8-10). בהודעתו השנייה מיום 2.11.15 (ת/7) נדרש המתלונן לפרט שוב את נסיבות התקיפה ופירט כי הנאשם **"דחף אותי לרצפה, שכב עלי ונתן לי מכות לעבר הצלעות וקיבלתי הרבה מכות ולא נתן לי לצאת מהחנות"**. (עמ' 1, ש' 11-12). בהמשך, לשאלה היכן קיבל את המכות השיב **"בצלעות של החזה, שברתי 4 צלעות עם חור ראה (הטעות במקור ד.א) ומועמד לניתוח ראות"** (עמ' 2, ש' 38). בהודעה זו לא הזכיר כל תקיפה שהתבצעה בחנות השנייה (כדבריו בת/6). גם בעימות שנערך בין המתלונן לבין הנאשם (ת/3) לא טען הנאשם כי נחסמה יציאתו מהחנות השנייה על ידי המתלונן ואף לא ציין כי נכנסו אליה. על פי דבריו הנאשם **"...דפק לי את הצלעות בקיר"** (עמ' 2, ש' 11-12) ובהמשך הוסיף **"נתן לי מכות רצח"** (עמ' 2, ש' 20). עוד בעימות, לשאלת השוטר מוסא מה תגובתו לכך שמחומר החקירה עולה שהיו רק דחיפות ולא מכות השיב המתלונן **"הבן אדם תפס אותי ולא נתן לי לצאת מהחנות ודפק לי את צד שמאל שלי ברצפה וגם בקיר"** (עמ' 2, ש' 25-26) ובהמשך השיב **"...ודפק את החלק השמאלי שלי כמה פעמים בקיר"** (עמ' 2, ש' 34). המתלונן בהודעותיו לא הזכיר כי הנאשם התקשר למשטרה, עובדה שאינה שנויה במחלוקת.

14. בעדותו בבית המשפט העיד המתלונן: **"... הוא התחיל להתנפל עליי. הוצאתי את הכסף לתת לו כי נבהלתי הוא התחיל לאיים עליי. הוא ריתק אותי בגופו, והתחיל לדפוק את הצלעות שלי בקיר חמש או שש פעמים הוא בן אדם חזק."** (עמ' 11, ש' 16-18 לפרוטוקול). בהמשך **"...והוא המשיך לתקוף אותי. בלי סוף, כאילו לאחוז אותי בידיים שלו, ולשכב עליי ודפק לי את הצלעות בקיר..."** (עמ' 11, ש' 24-25 לפרוטוקול). לבקשת ב"כ המאשימה המתלונן הדגים את אחיזת הנאשם בו וכך לדבריו **"הוא אווז בי עם שתי ידיים פשוטות קדימה, לא נותן לי לזוז. בזמן ששכבתי הוא דפק את כל החלק השמאלי שלי לקיר ושברתי שש צלעות."** (עמ' 12, ש' 19-20 לפרוטוקול). **בחקירה הנגדית** הציג ב"כ הנאשם בפני המתלונן את הפערים בין תלונתו הראשונה לתלונתו השנייה במשטרה ובין העימות ותהה איזו גרסה נכונה, המתלונן השיב **"הגרסה הנכונה היא שהוא דפק לי את הצלעות. אני אדם בריא מעולם חוץ מילדות לא אושפזתי בבית חולים. והגרסה הנכונה היא שהאדם הזה**

דפק לי את הצלעות בקיר. אנשים בתוך החנות ראו את זה. (עמ' 18, ש' 29-31 לפרוטוקול). בהמשך הוסיף **"...במשך חצי שעה הוא הפעיל עליו כוח ולא נתן לי לצאת. וכתוצאה מזה נשברו לי צלעות ונגרם לי נזק ועד היום אני סובל מזה מקוצר נשימה.**" (עמ' 19, ש' 1-2 לפרוטוקול). ב"כ הנאשם הטיח במתלונן את דבריה של העדה סיגל מהם עולה שהמתלונן כלל לא שכב על הרצפה, המתלונן השיב **"אני אענה לך בשאלה: איך נשברו לי לדעתך חמש צלעות? אולי אתה תגיד לי. אני אומר לך שזה לא נכון. אני תיארתי את מה שעברתי. הוא כן שכב עליי."** (עמ' 20, ש' 7-8 לפרוטוקול). ב"כ הנאשם הפנה לכך שתחילה טען המתלונן כי הותקף גם בחנות השנייה אך לא חזר על כך בהודעתו השנייה ת/7 ושאל איזו גרסה נכונה. הנאשם השיב שרוב האירוע התרחש בחנות הראשונה אך המשיך גם לאחר מכן בחנות השנייה ובחוף. הסברו לכך שלא הזכיר זאת בהודעתו השנייה ת/7 היה **"יש עד אחד שהוא בן 90 והוא עם פרקינסון. אני לא יודע למה לא הזכרתי את זה."** (עמ' 22, ש' 19 לפרוטוקול). יש לציין שגם בעת חקירתו הראשית לא טען הנאשם כי הותקף בחנות השנייה.

15. מן המפורט לעיל עולה כי גרסתו של המתלונן איננה קוהרנטית וסדורה דיה ביחס לפרטים באירוע, נגועה בסתירות מסוימות, ויש קושי לבסס עליה לבדה ממצאים שבעובדה. כך, קיים קושי עם גרסתו של המתלונן באשר לכניסה לחנות השנייה וחסמת דרכו החוצה ממנה על ידי הנאשם, משלא הזכיר עניין זה בהודעתו השנייה ובחקירתו הראשית בבית המשפט. חוסר בהירות מסוים נוסף קיים באשר לטענתו בדבר התקיפה בעת שהיה על הרצפה. לאמור יש להוסיף את הספק העולה באשר לדיוקו בפרטים גם לאור התרשמותי ממנו עצמו בעת עדותו, לצד התנהלותו בקשר להליכי הפש"ר (וביטולם מחמת ניצול לרעה) כמו גם התנהלותו כלפי אביו של הנאשם, אדם חולה ונכה נפשית לו אף לא טרח להשיב לו את כספו (למעט סכום של 400 או 700 ₪). משהמפורט לעיל מביא לקושי ליתן אמון מלא בגרסתו של המתלונן ולקבלה כלשונה, נותר לבדוק, האם קיימות ראיות נוספות המבססות את התקיפה הנטענת ובכלל זאת את גרסת הנאשם.

16. מבחינת גרסת הנאשם עולה כי גם גרסתו של הנאשם היא גרסה מתפתחת המעלה קושי ליתן בה אמון. כך, בהודעתו ת/2 מסר הנאשם תחילה **"...הגעתי לרחוב החשמל 8 בת"א לאסוף משלוח, ופתאום ראיתי את ברקוביץ שהוא רכש מכשיר פלאפון מאבא שלי ולא שילם את כל החוב, הוא רק שילם תשלום אחד בסכום של 400 ומאז נעלם לא ענה לטלפונים, ביקשתי ממנו את הכסף והוא הוציא סכום של 2,600 ₪ מהכיס ואז הלכנו ביחד לעו"ד ברמת גן ולקחנו צ'ק בסכום 2,000 ₪"** (עמ' 2, ש' 20-23) ואף טען **"לא רבנו מכות"** (עמ' 2, ש' 31). רק לאחר שנשאל האם רבו בחנות סיפר כי חסם את דרכו של המתלונן לצאת מהחנות אך טען **"יד לא הרמתי עליו"** (עמ' 2, ש' 34). המתלונן דחה מכל וכל את הטענה לפיה תקף את הנאשם באגרופים, בעיטות והפילו לרצפה. באשר לטענת המתלונן כי הופל לרצפה על ידו השיב הנאשם **"זה שקר אני רק הדפתי אותו"** (עמ' 3, ש' 43). כך חזר הנאשם והשיב שלא תקף את המתלונן אך כשהוצגו בפניו תמונות החבלות של המתלונן השיב **"יכול להיות שזה מהדחיפות, אבל בעיטה ותקיפה לא נתתי לו."** (ש' 66). בהמשך החקירה הנאשם השיב כי הוא בטוח שלא הרים יד על המתלונן אך הודה **"שהיה דחיפות"** כשחסם אותו מלצאת מהחנות (עמ' 4, ש' 84). גם בעימות (ת/3), בתגובה לטענת המתלונן לפיה הנאשם הפעיל עליו כוח ודפק את חלק גופו השמאלי בקיר וברצפה הכחיש הנאשם את הטענות. לצד זאת מסר: **"לא התכוונתי שהוא ייפצע מזה...אני במקביל מתקשר למסטרה והוא לא קיבל שום מכות רצח ולא נתתי לו שום מכות ולא נתתי לו שום בוקס ובעיטה"**. (ש' 28-30). ובהמשך, לשאלת השוטר מוסא בעימות האם החבלות נגרמו כתוצאה מכך שדחף את המתלונן לקיר השיב **"הייתי בשערת רגשות ולא נתתי לו לצאת החוצה (הטעויות במקור - ד.א.) חסמתי את היציאה ויכול להיות עקב נגרם לו חבלות...לא היה שום בוקסים**

ולא מכות אני רק הדפתי אותו" (ש' 39-42).

17. באשר לאופן התקיפה הנטענת, לצד גרסאות אלה של הנאשם והמתלונן, יש לתת את הדעת לגרסתה של העדה סיגל אשר הייתה עדת ראייה להתרחשויות. בעדותה בבית המשפט התכחשה סיגל לחלק מהפרטים המהותיים אודות האירוע אשר מסרה באמרתה במשטרה (ת/8). כך, התכחשה לדבריה על פי ת/8 לפיהם הכה הנאשם את המתלונן באגרופים וכן לדבריה שם לפיהם דחף הנאשם את המתלונן. לאור הסתירות המהותיות בין הפרטים שמסרה בת/8 ובין עדותה בבית המשפט, הוגשה אמרתה של סיגל במשטרה (ת/8) מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות") והיא הוכרזה כעדה עוינת.

18. כך תיארה סיגל בעדותה בבית המשפט את שאירע בחנות "...המתלונן ניסה (מדגימה תנועת התחמקות), הנאשם תפס אותו חזק, ואמר לו שהוא חייב כסף לאבא שלו, והמתלונן השתולל ואמר לו 'אני אביא כסף, אני זה'..." (עמ' 36, ש' 8-10 לפרוטוקול). סיגל הבהירה כי היא זוכרת את האירוע וציינה שהנאשם תפס את המתלונן "חזק מאחור". לדבריה "המתלונן רצה לברוח, הנאשם תפס אותו, הייתה כאילו מלחמה. לא יודעת למה אמרו 'דחיפות', רצה להושיב אותו." (עמ' 37, ש' 32-33 לפרוטוקול). לשאלת בית המשפט השיבה שאולי היא לא התבטאה נכון "רציתי להגיד שהוא רצה לברוח והשני תפס אותו" (עמ' 37, ש' 33-34 לפרוטוקול). סיגל הבהירה כי היא עומדת מאחורי חלק מהמפורט בהודעתה ת/8 אך לא לגביי כולה, לדבריה: "אגרופים לא היה. חד משמעית." (עמ' 38, ש' 8 לפרוטוקול). בהמשך עדותה ולאחר שהוכרזה כעדה עוינת השיבה בחקירה נגדית כי היו רק דחיפות והיא לא יודעת מאיפה הגיעה המילה "אגרופים". עוד הוסיפה בהקשר זה כי יתכן ואמרה את המילה אגרופים בטעות מאחר ולא ידעה כיצד להתבטא. לשאלת בית המשפט על איזה דחיפות מדובר השיבה שהנאשם תפס את המתלונן מאחור ואז שוב השתולל, מספר פעמים. ובהמשך שינתה את עדותה "לא דחיפות, כאילו, הוא השתולל ואז השני תפס אותו. המתלונן השתולל והנאשם תפס. אני חוזרת, לא יודעת להתבטא." (עמ' 40, ש' 1-2 לפרוטוקול). ובהמשך שוב "... הוא לא רצה לדחוף, בשביל מה לדחוף? הוא רצה להושיב אותו כדי להגיד לו שהוא חייב לאבא שלו כסף." (עמ' 40, ש' 28-29 לפרוטוקול).

19. לעומת זאת, בת/8 תיארה סיגל באופן ספונטני בפתח הדברים: "...הבחנתי בשליח (הנאשם - ד.א.) דוחף את המטפל (המתלונן - ד.א.) ושמעתי אותו אומר למטפל שאתה חייב לאבא שלי כסף והתחיל להחזיק אותו..." (עמ' 1, ש' 5-7). לשאלת השוטר מוסא האם ראתה את הנאשם תוקף את המתלונן השיבה "ראיתי את השליח רק תופס את המטפל והוא מנסה לברוח בעת הניסיון הבריחה ראיתי אותו נותן לו כמה אגרופים" (עמ' 1, ש' 12-13). בהמשך לשאלת השוטר מוסא האם הנאשם והמתלונן רבו בתוך החנות השיבה "היה ויכוח מילולי וקצת דחיפות..." (עמ' 2, ש' 2).

20. על פי סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות רשאי בית המשפט להעדיף את האמרה בהודעת העד על פני עדותו של העד ולסמוך ממצאיו על אמרה שהתקבלה על פי סעיף זה אם ראה לנכון לעשות כן בנסיבות מתן האמרה, הראיות אשר הובאו, התנהגות העד במשפט ואותות אמת שהתגלו במשפט, והטעמים ירשמו. ס' 10א(ד) לפקודת הראיות דורש חיזוק להרשעת נאשם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה. סיגל אישרה את חתימתה על גבי ת/8 (עמ' 37 ש' 18 לפרוטוקול). הפער בין גרסאותיה של סיגל בת/8 ובעת עדותה בבית המשפט פורט לעיל. גרסתה בת/8 נגבתה בסמוך

יותר למועד האירוע. בשים לב לכך שגם בעת עדותה בבית המשפט השתנתה עדותה (ולו ביחס לדחיפות הנטענות), ולכך שהנאשם עצמו בהודעתו במשטרה, ת/2, אישר כי דחף את המתלונן (עובדה לה התכחשה סיגל בחלק מעדותה) וכן לאור התרשמותי לפיה ניסתה להמעיט מחומרת מעשיו של הנאשם בעת עדותה, מצאתי להעדיף את גרסתה של סיגל בהודעתה ת/8 על פני עדותה בבית המשפט. באשר לתקיפת הנאשם את המתלונן באגרופים, גרסת סיגל משתלבת עם גרסת המתלונן. בהקשר זה יש לציין כי התנהלותה של סיגל בדיון ועדותה לימדה על מגמה מצידה להגן על הנאשם. לבד מהעובדה שבכך יש להטיל ספק באשר לאמיתות פרטי העדות בבית המשפט, עובדה זו שוללת כל חשש לתאום גרסאות בינה לבין המתלונן. משכך, עדות המתלונן והודעת סיגל (ת/8) ביחס לתקיפה באמצעות אגרופים מחזקות האחת את השנייה. באותו האופן, עדות המתלונן והודעת סיגל (ת/8) ביחס לדחיפות אותן דחף הנאשם את המתלונן מחזקות האחת את השנייה, אותן כאמור אישר אף הנאשם עצמו בת/2 (הגם שהכחיש זאת בעדותו בבית המשפט ואף הכחיש כי דחף את המתלונן לקיר).

21. בעת בחינת העדויות אודות נסיבות התקיפה נתתי דעתי לטענת ההגנה לפיה על פי תמונות החנות אשר הוגשו, לא יכול היה הנאשם לדחוף את צדו השמאלי של המתלונן לקיר שכן הקיר היה מימינו. המדובר בטענה שובת לב אך היא איננה מתקבלת. מעבר לעובדה שלא בוסס כנדרש בראיות כי דחיפת הנאשם את המתלונן הייתה כשפניו של המתלונן לעבר הדלת, וחלקו הימני סמוך לקיר, הרי של פי עדותה של סיגל במהלך האירוע אחז הנאשם במתלונן מאחור והנאשם עצמו העיד כי חסם את דרך היציאה של המתלונן מהחנות. בנסיבות אלה, דווקא חבלה בצדו השמאלי של המתלונן מסתברת יותר והיא זו שנגרמה הלכה למעשה ואף תואמת את מבנה החנות. ועוד, קיומו של הקיר ובו זווית, בצמוד ממש לדלת דווקא תומך בראיות המאשימה ויש בו כדי לתמוך בגרסת המתלונן אודות הדחיפה לקיר, משאין חולק כי התקיפה ובכללה ההדיפות או הדחיפות (כל אחד מהמעורבים והאופן בו הגדיר את האירוע) אירעו בסמוך לדלת, קרי ממש בסמוך לקיר הצמוד לה (ראו גם עדותה של סיגל בקשר למיקום "**ליד הדלת זה היה**") (עמ' 39 ש' 31 לפרוטוקול). ואבהיר עוד כי כמפורט לעיל מצאתי לקבל את גרסת המתלונן וסיגל בהודעתה בדבר תקיפת המתלונן באגרופים על ידי הנאשם, ואף יתכן שגם אלה גרמו לחבלות.

22. ראיות נוספות, משמעותיות, המבססות את ביצוע העבירה על ידי הנאשם הן התעודות הרפואיות אשר הוגשו, ת/5, עדותו של עו"ד קציר ועדות ד"ר קוזניץ. כאמור, במסגרת פרשת התביעה הוגשו תעודות רפואיות (ת/5) של המתלונן, מהן עולה כי המתלונן הגיע לבית חולים בלינסון ביום 30.08.15, יום האירוע, ודיווח על כך שבמהלך מריבה עם אדם אחר נפל על צדו השמאלי, שעת קבלתו במיון איננה רשומה. שעת קבלתו במחלקה 20:11. בצילום חזה שנערך למתלונן בבית החולים נראו שברים בצלעות וחזה אוויר, במסגרת הטיפול הוכנס לו נקז לחזה. מהאמור בתעודות הרפואיות ניתן ללמוד כי המתלונן נחבל הלכה למעשה. ההגנה איננה חולקת על כך שהמדובר בחבלה חמורה ואף הגדירה את הנזק למתלונן כנזק גדול וכבד יחסית (עמ' 32, ש' 29-30). גם לדבריי ד"ר קוזניץ "**כמובן שזו פגיעה חמורה יותר מסתם שבר בצלע, זו פגיעה בצלע במספר מקומות באותה הצלע.**" (עמ' 32, ש' 3-4 לפרוטוקול).

23. נתתי דעתי לטענת ההגנה בדבר העדר הלימה בין סוג החבלה שנגרמה למתלונן לבין גרסת הנאשם לפיה רק הדף את המתלונן. בהקשר זה יש לשוב ולהזכיר כי לגרסת המתלונן, הנאשם עצמו בת/2 וסיגל, הנאשם לא רק הדף את המתלונן אלא אף דחף אותו. בנוסף, אין להתעלם מגרסת המתלונן לפיה נדחף והוטח בקיר על ידי הנאשם. גרסתו של המתלונן בהקשר זה הייתה עקבית לאורך הודעותיו ובעת עדותו, ואף מתיישבת עם מיקום הקיר בסמוך לדלת ואני מוצאת לאמצה. בנוסף, כפי שפורט לעיל, מצאתי לאמץ את גרסתה של סיגל בהודעתה ת/8 הנתמכת בגרסת המתלונן

לפיה הנאשם אף תקף את המתלונן באגרופים. בהקשר זה העיד ד"ר קוזניץ והבהיר כי המדובר בחבלה כהה היכולה להיגרם משולחן, אגרוף או כל דבר היכול לגרום חבלה שאינה חודרת. ועוד לדבריו: **"...הרבה פעמים זה תלוי במטופל עצמו. בן אדם שהוא מבוגר, שהצלעות שלו יותר פריכות נניח... חבלה קלה יכולה לגרום למשהו אחד ולמטופל אחר - זה תלוי בהרבה דברים אחרים. שוב, עם דחיפה מספיק חזקה, אפשר לשבור צלעות..."** (עמ' 33, ש' 15-18 לפרוטוקול).

24. בנוסף, נתתי דעתי לטענת ב"כ הנאשם לפיה העובדה שהמתלונן פנה לבית החולים רק כ-4 שעות לאחר האירוע, נסע למשרד על האופנוע של הנאשם וצעד ברגל מרחק של כ-3-4 ק"מ בעלייה, מעלה ספק באשר לגרימת החבלה על ידי הנאשם. גם בהקשר זה רלבנטית עדותו של ד"ר קוזניץ לפיה גם אדם הנחבל חבלה מהסוג הנדון יכול לרכב על אופנוע ואף לצעוד ברגל מרחק של כ-3-4 קילומטר. כדבריו: **"...זה לא לא-הגייוני. הכל יכול להיות. אדם היה באיזשהו אירוע, עם הרבה אדרנלין, הוא לא שם לב, בהתחלה לא מרגישים את החבלה, אחרי שהכל נרגע מרגישים קוצר נשימה, ואת הכאבים"** (עמ' 33 לפרוטוקול, ש' 28-30).

25. ועוד בקשר לפער בין שעת האירוע לבית פנייתו של המתלונן לבית החולים, חשובה עדותו של עו"ד קציר, שעל מהימנותה לא חלקה ההגנה, ואשר אין חולק כי פגש במתלונן מיד לאחר האירוע. מעדותו של עו"ד קציר עולה כי המתלונן הגיע למשרדו **"כולו מקופל, כואב מאוד, החזיק את הצד כל הזמן"** (עמ' 5, ש' 18 לפרוטוקול) ובהמשך אף פירט כי למיטב זכרונו המדובר בצד שמאל באזור הצלעות. עוד מעדותו עולה כי המתלונן התקשר אליו מבית חולים בלינסון כשהיה מאושפז וסיפר לו שמישהו **"..התנפל עליו, הפיל אותו לרצפה, הכה אותו ולקח ממנו כסף מזומן שהיה לו בכיס"**. (עמ' 6, ש' 26-27 לפרוטוקול). נוכח הכאבים שסבל המתלונן עליהם העיד אף עו"ד קציר, לצד הצורך באשפוז והכנסת הנקז, לצד עדותו של ד"ר קוזניץ לפיה המדובר בשברים טריים וחבלה שנגרמה זה מקרוב (עמ' 34 לפרוטוקול), אף אינני מוצאת כי קיימת סבירות כל שהיא שהמדובר בחבלה בה נחבל המתלונן לפני האירוע בו פגש בנאשם וודאי לא כזו המעלה ספק סביר.

26. לאור כלל המפורט לעיל, ואף מבלי לתת משקל מכריע לעדות המתלונן, מסקירת העדויות והראיות, ובכלל זאת גרסת הנאשם עצמו בחקירותיו וגרסתה של סיגל בת/8, לצד התעודות הרפואיות, עדותם של דר' קוזניץ ועו"ד קציר, כמו גם תמונות החנות, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את המתלונן, באמצעות דחיפות, דחיפות לקיר ואגרופים, וגרם לו לחבלה חמורה. כן מצאתי כי היה בנאשם את היסוד הנפשי הנדרש קרי, מודעות לרכיב ההתנהגותי וקלות דעת כלפי התרחשות התוצאה.

27. לבסוף, נתתי דעתי לטענת ההגנה לפיה מתקיימים במקרה זה מחדלי חקירה משמעותיים אשר הביאו לאובדן ראייה בעלת פוטנציאל מזכה, משהמטרה לא תפסה את צילומי המצלמות שהיו במקום ובעת שנזכרה לבקשן, הצילומים נמחקו (ת/6א ו-ת/7א). בנסיבות אלה וגם בשל כך לטענתה, יש מקום להורות על זיכוי הנאשם. מבלי למעט בחשיבות צילומים מתוך החנות שיכולים היו לשפוך אור וללמד מה ארע בחנות במדויק, בנסיבות המקרה הנדון, נוכח מכלול הראיות אשר פורטו לעיל, המלמדות על ביצועה של עבירה של תקיפה על ידי הנאשם, לצד הראיות הברורות בדבר החבלה החמורה שנגרמה והראיות הנוספות שפורטו, אין בהעדר הצילומים ובמחדל החקירה אשר ארע, בהתאם למבחנים הידועים, כדי להביא לזיכוי הנאשם. (ראו בהקשר זה לדוגמא ע"פ 2697/14 **חדאד נגד מדינת ישראל**

6.9.2016) שם חזר וציין בית המשפט העליון את הכלל לפיו הכרעה בדבר נפקות מחדלי חקירה נעשית תוך שקלולם אל מול התשתית הראייתית, ותוך בחינה האם בראי התשתית הראייתית הקיימת ובספקות שמבקשת ההגנה לעורר מגיע משקלם של מחדלי החקירה לכדי יצירת ספק סביר).

עבירת הגניבה

28. לשם בחינת התקיימותם של רכיבי עבירת הגניבה אצל הנאשם יש לפנות להגדרת העבירה הרלבנטית לעניינו על פי חוק העונשין ופרשנותה:

383. (א) אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע;

29. כמפורט לעיל, אין חולק בין הצדדים כי במהלך האירוע קיבל הנאשם סך של 4,600 ₪ מאת הנאשם. 2,600 ₪ בעת האירוע בחנות וסך נוסף של 2,000 ₪ בצ'ק לאחר שהמתלונן עלה למשרדו של עו"ד קציר, אליו הוסע על ידי הנאשם, ולקח את הצ'ק מיידיו. לטענת ההגנה, במקרה זה לא מתקיימים יסודותיה המלאים של עבירת הגניבה- ועל כן יש לזכות את הנאשם מביצועה. בהקשר זה טוענת ההגנה כי הנאשם לא נטל את הכספים אלא קבלם מיידיו של המתלונן בהסכמתו, תוך שמפנה לכך שגם לגרסת המתלונן בעת עדותו, מסר סך של 2,600 ₪ לנאשם בחנות, ואף לכך שבעקבות הצעת המתלונן נסעו הנאשם והמתלונן למשרד עורך דינו לשם קבלת הצ'ק. בנוסף טוענת כי הייתה לנאשם תביעת זכות בתום לב בכספים, נוכח חובו של המתלונן לאביו של הנאשם, ומשכך אין לקבוע כי הנאשם נטל את הכספים בלי תביעת זכות בתום לב כדרישת הסעיף.

30. מניתוח העדויות עולה כי המתלונן הוא זה אשר מסר לנאשם את הכספים בסך 2,600 ₪, בעת ובמהלך האירוע בחנות וזו גרסת המתלונן והנאשם גם יחד. יש לציין כי על פי ת/6, ובניגוד לטענת הסנגור, לא ניתן להבין מהמילים "הוא לקח לי את כל הכסף שהיה בארנק" מבלי לפרט מי הגורם אשר הוציא את הכסף מהארנק (ת/6), עמ' 1 ש' 9), כאילו גרסת המתלונן היא שהנאשם הוא זה אשר פיזית הוציא את הכספים מהארנק. באשר למסירת הצ'ק אשר התקבל מעורך הדין, אין חולק כי זה נמסר על ידי המתלונן, לאחר אירוע התקיפה, ולאחר שנסע ביחד עם הנאשם על אופנועו של הנאשם למקום. כידוע, המונח "נטילה" כולל בחובו אף השגת החזקה, וזו יכול שתהא, בין היתר, בהפחדה ס' 383(ג)(1) (ב) לחוק העונשין. מן הראיות אשר פורטו לעיל עולה כי המתלונן מסר את הסך של 2,600 ₪ שהיה בארנקו לידי הנאשם לאחר שזה חסם את דרכו לצאת מהחנות, הדף ודחף אותו ואף תקף אותו באגרופים, במהלכו של אירוע התקיפה (להבדיל מלפניו). התנהלות זו של הנאשם עולה כדי הפחדה ואף מעבר לכך. ראו דברי המתלונן: "בזמן כל התקיפות האלה, ראיתי שאני בבעיה כי האדם אליהם, אני לא יודע איך זה ייגמר, נבהלתי אז את כל הכסף שהיה לי בכיס נתתי לו" (עמ' 13, ש' 31-32 לפרוטוקול). וכן, "... ונתתי לו בגלל האיזמים שנבהלתי וכתוצאה מההרבצה" (עמ' 21, ש' 31-32 לפרוטוקול). גם הנסיעה למשרד עו"ד קציר ומסירת הצ'ק מיד לאחר אירוע התקיפה, כאשר המתלונן חבול, כאוב ומתחמק ממתן הסבר לכאביו, על פי עדותו של עו"ד

קציר, יש בהם כדי ללמד כי המדובר בנטילת הצ'ק ללא הסכמה. בנסיבות אלה הנאשם הוא בגדר מי שנטל את הכספים מהמתלון בחנות, ואף נטל את הצ'ק מידי ואין נפקות לכך שההצעה לנסוע לעו"ד קציר הגיעה מהמתלון כגרסת הנאשם (עמ' 45, ש' 22 לפרוטוקול).

31. באשר לטענה בדבר העדר קיומו של הרכיב "בלי תביעת זכות בתום לב": העדר קיומה של תביעת זכות בתום לב מהווה רכיב מרכיבי העבירה העובדתית ועל המאשימה להוכיחה מעל לכל ספק סביר. כפי שהבהיר בית המשפט בעליון בע"פ 121/88 **מדינת ישראל נ' דרוויש**, פ"ד מה(2) תשנ"א/תשנ"ב (1991) המבחן לבחינת הרכיב "בלי תביעת זכות בתום לב" הוא סובייקטיבי, במסגרתו יש לבחון האם "בשעת מעשה האמין הנוטל בכנות שיש לו הזכות החוקית - להבדיל מזכות מוסרית גרידה - ליטול את החפץ לצמיתות מאת האדם המחזיק בו..." (ד"נ 6/75[28], בעמ' 549); אך גם תום לב סובייקטיבי זה צריך לעמוד בסטאנדארטים סבירים של אדם מהוגן וישר, ואין בו כדי ליתן פטור מאחריות פלילית לעולם מושגים מעוות וקלוקל. יפים לעניין זה דברים שנאמרו על-ידי הנשיא לנדוי בע"פ 594/81 [29], בעמ' 63-64: ".

32. במקרה דנן אין חולק כי הנאשם קיבל לידיו סך של 4,600 ₪ (2,600 ₪ בחנות ועד 2,000 ₪ בצ'ק מעו"ד קציר). לעומת זאת, על פי נ/4, סכום החוב לאביו של הנאשם היה במקור 3,300 ₪ בלבד וממנו שולם אף לטענת הנאשם, סך של 400 ₪ טרם האירוע (לגרסת המתלון שולמו שני תשלומים של 700 ₪, היינו, 1,400 ₪). בנסיבות אלה, ואף מבחינת סוגיית קיומה של תביעת זכות בתום לב על פי מבחן סובייקטיבי, אין לקבוע כי המאשימה כשלה בהוכחת רכיב זה של העבירה. כמפורט לעיל, על תום הלב הסובייקטיבי לעמוד בסטנדרטים סבירים של אדם מהוגן וישר. מקום בו ברור, על פי מכתב ההתחייבות אשר הוגש על ידי ההגנה עצמה, וגרסת הנאשם, כי סכום החוב נכון ליום האירוע עמד על סך של 2,900 ₪ בלבד (לכל היותר), לא ניתן לקבל טענה לפיה קבלת הסך של 4,600 ₪ נעשתה נוכח קיומה של תביעת זכות בתום לב. נתתי דעתי לטענה בדבר קיומה של תביעת זכות בתום לב גם נוכח התחייבות המתלון לממן לאבי הנאשם טיול להונגריה בסך \$ 1,000. בהקשר זה יש לציין כי על פי המפורט במכתב ההתחייבות ביחס לטיול אף הוסכם כי אביו של הנאשם ילווה למתלון סכום סביר בהקשר זה. בנסיבות אלה, מסקנתי היא כי מכתב התחייבות אינו מלמד על תביעת זכות בתום לב ביחס לסך הכולל של 4,600 ₪ שהעביר המתלון לנאשם. ואבהיר, אין אף מקום לקבל טענה, שלא נשמעה - שכך סבר הנאשם באופן סובייקטיבי, ובראי סטאנדארטים סבירים של אדם מהוגן וישר. בהקשר זה יש להפנות לאישור הנאשם עצמו בע"מ' 46, ש' 23 לפרוטוקול, לפיהם סכום החוב במועד האירוע הוא 2,900 ₪. ועוד לדבריו: "הטלפון זה 3,300 ₪ והוא צריך לפצות את אבא שלי על עצם העזרה" (עמ' 49, ש' 11 לפרוטוקול).

33. בנסיבות אלה מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את ביצועה של עבירת הגניבה על ידי הנאשם ולו ביחס לפער בין הסכום אותו חב המתלון לאביו של הנאשם, בסך 2,900 ₪ לבין הסך של 4,600 ₪ אותם קיבל.

דרישת רכוש באיומים או בכוח

34. סעיף 404 רישא לחוק העונשין קובע: "הדורש מאדם דבר ערך בכוונה לגנבו, תוך שימוש באיומים או בכוח, דינו - מאסר חמש שנים".

35. לטענת ההגנה, הנאשם לא השתמש בכוח או באיומים. בנוסף, וכפי שטענה בקשר לעבירת הגניבה, לטענתה לא הוכחה כוונת הנאשם לגנוב את הכספים, משלא בוסס העדר קיומה של תביעת זכות בתום לב במקרה זה או העדר הסכמה מצד המתלונן למסור את הכספים. משמצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את ביצועה של עבירת התקיפה, משמתן הכספים (בחנות ובמשרד) בוצע לאחר התקיפה, ומשהמתלונן הבהיר בעת עדותו כי נסע למשרד עו"ד קציר ונתן לנאשם את הצ'ק לאור האלימות אשר הופעלה כנגדו (עמ' 12, ש' 11 לפרוטוקול), הרי שדרישת הכספים בכוח הוכחה על ידי המאשימה כנדרש. בנוסף, כאמור לעיל, הוכיחה המאשימה כנדרש את העדרה של תביעת זכות בתום לב אצל הנאשם ונטילת הכספים ללא הסכמה. דבריו של הנאשם בדבר הצורך בקבלת פיצוי כמפורט לעיל, לצד אישור סכום החוב על סך 2,900 ₪, מעשיו האקטיביים ובכללם תקיפת המתלונן ואף הסעתו של המתלונן למשרדו של עו"ד קציר, אף מלמדים על כוונתו של הנאשם לגנוב ולו את חלקם של הכספים, בסכום המהווה את הפער בין סכום החוב לבין הסכום שהתקבל בידיו בפועל. בנסיבות אלה מצאתי כי המאשימה אף הוכיחה עבירה זו כנדרש.

סוף דבר

36. אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין ועבירה של דרישה באיומים או בכוח של רכוש לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ח, 06 פברואר 2018, במעמד הצדדים